

KWK 670/92

NEA

ΡΜΙΓΞ

ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ
ΟΡΓΑΝΩΝ, ΤΟΥ "ΩΔΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ"

ΕΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΣ 1921

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ

Διευθύνται:
Κ. Α. ΨΑΧΟΣ
Ε. Α. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα
Οδὸς Ἀγίου Μελετίου
Τέσσαρα Ἀχαονῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:	
<i>Έργα</i>	<i>Έξαμηνος</i>
δρ.	δρ.
20	12
25	15
5	3

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΦΟΡΜΙΓΓΟΣ

Ἐκ τοιούτων ἀρχῶν ὁμοιωμένη ἡ «Νέα Φόρμιγξ» θὰ προσπαθήσῃ ἀπὸ τῶν πρώτων φύλλων καταστήσῃ φανερόν, δτὶ „οὐδὲν ζῆται ἐκ τῶν ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς περιεχομένων θὰ παραλίσῃ, ἀλλὰ πάντα θὰ ἔρευνῃ καὶ μετ’ ἐπιστάσεως θὰ διαλαμβάνῃ περὶ αὐτῶν. Οὗτος ἡ Βυζαντίνη Ἑκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἡ δημόδης, ἡ ἐν·γένει Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ μουσική ἴστορία καὶ ἡ ἀρχαιολογία τῆς μουσικῆς, ἡ παρασημαντική, ἡ ἐν κειρογράφοις καὶ ἡ ἄγραφος μουσικὴ παράδοσις, οἱ κανόνες, αἱ παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὸ τελετουργικὸν μέρος τῆς Ἑκκλησίας, ἡ Ἑκκλησιαστικὴ γλωσσα καὶ ἡ ποίησις, ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φιλολογικῆς κριτικῆς ἀποκατάστασις καὶ διόρθωσις τῶν Ἑκκλησιαστικῶν κειμένων, καὶ ἀλλα θέματα ἀπό τελοῦντι τὴν βάσιν τοῦ προγράμματος τῆς «Νέας Φόρμιγγος». Πρὸς δὲ τούτοις καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ μεσαιωνικοὶ μουσικοὶ καὶ ἀρμονικοὶ συγγραφεῖς καὶ πᾶσαι αἱ σφέζομεναι θεωρίαι τῶν Βυζαντίνων μουσικῶν θὰ δημοσιεύωνται μετὰ παρατηρήσεων, ὃς καὶ ἀνένδετα μέλη τῆς Βυζαντιακῆς μουσικῆς, δημόδη ἄσματα μετὰ ίστορικῆς, μελικῆς καὶ ωρθικῆς ἐρμηνείας ἐν Βυζαντιακῇ καὶ Εὐρωπαϊκῇ σημειογραφίᾳ, χρονὶ Ἐλληνικοὶ κατ’ ἵδιον καὶ λίαν εὐφυεῖς σύστημα διδασκαλίας, μελέται καὶ πραγματεῖαι περὶ τῆς μουσικῆς τῶν Ἀνατολικῶν Ἔθνων, κριτικὰ συναυλίδην καὶ πάσης μουσικῆς καὶ μελοδραματικῆς ἐμφανίσεως, ἀνταποκρίσεις, ιατρικαὶ ὁδηγίαι διὰ τοὺς ιεροψάλτας κτλ.

Είς ἐκ τῶν κυριωτάτων σκοπῶν τῆς «Νέας Φόρμιγγος» θὰ είνε καὶ ἡ διοργάνωσις δια-
ίξεων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἐν ταῖς ἑπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερῳ πρὸς διαφότισιν τοῦ
κοινοῦ, ὡστε διὰ τούτων καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐργασίας τῆς γινομένης ἐν τῷ «Ωδείῳ Εὐνικῆς
Μουσικῆς» γὰρ προπαρασκευασθῆ ἡ σύγκλησις Πανελλήνιου μουσικοῦ συνεδρίου ἐν Λαθήναις
πρὸς τελικὸν καθοοισιδύν πάντων τῶν ξητημάτων τῆς νεωτέρας Ελληνικῆς μουσικῆς.

Τοιοῦτον ἐν δλίγοις εἶνε τὸ ἡμέτερον πρόγραμμα, οὗτονος ἡ ἐκτέλεσις κατὰ μέγι μέρος θὰ ἔξαρτηθῇ καὶ ἐκ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ φιλομούσου καὶ φιλοπάτοιδος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

IEPIEXOMENA

Τὸ πρόγραμμα τῆς Νέας Φόρμιγγος.
Τὸ γένον γραφικὸν μουσικὸν σύστημα καὶ τὰ πρῶτα
ἔγγυτα κείμενα.
• Η περιουλλογή τῶν δημιοδῶν Ἐλληνικῶν φαιδάτων.
• Η ἐπιτροπὴ τῆς Ἐθνικῆς μουσικῆς συλλογῆς.
Περὶ τῆς Μουσικῆς Ρωμανοῦ τοῦ Μελιώδου.
Τῇ Υπεριμάχῳ Στρατηγῷ.
• Η συμβουλὴ τοῦ Γέρων Κλέφτη.
Θεωρητικὴ διδασκαλία καὶ ἐργητεία τῶν Ἐλληνικῶν
χαρῶν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΗΡΩΤΑ ΕΝΤΥΗΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

·Ικατούταετία συνεπληρώθη, όφει δέ του χρείς δια-
πρεπεῖς Μουσικοδιδάσκαλοι παρέδωκαν εἰς κριτήν
χρῆσιν τὸ νέον γραφικὸν σύστημα τῆς Βυζαντινῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς Μουσικῆς. Εἶναι τόσον μεγάλα τὰ ὄνο-
ματα αὐτῶν, ὅσον μεγάλη εἶναι καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς
εὑγνωμοσύνη τοῦ "Εθνους" καὶ τῆς "Ἐκκλησίας". Εἰς
"Αρχιμανδρίτης τότε ὁ ἐκ Μαδύτου Χρύσανθος, ὁ κατό-
πιν Μητροπολίτης Δυρραχίου, Σμύρνης καὶ τελευταῖον
Προύσης καὶ δύο μουσικοὶ ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων
τῆς ἐποχῆς, ὁ Λαμπαδάριος Γρηγόριος καὶ ὁ Χαρτο-
φύλαξ Χουρμιούζιος τὸ 1814, κάτοχοι τοῦ τε ἀρχαίου
στενογραφικοῦ συστήματος ὥπως καὶ τῶν κατὰ κα-
ρούς γενομένων ἀναλύσεων αὐτοῦ, αὐτοὶ δὲ αὐτοὶ εἰς
ἀναλυτικωτέραν ἔτι προσβάντες ἀνάλυσιν διεῖδον, ἔτι
ἔντι ὑπελείπετο δῆμα πρὸς καθορισμὸν συστήματος
τελείως ἔξηγγημένου, δι' οὓς οἱ διδασκόμενοι τὴν μου-
σικὴν νὰ ἐκμανθάνωσι ταύτην ὥς δι' ἀναγνώσεις καὶ
οὐχὶ διὰ τοῦ μαντευτικοῦ συστήματος τῆς ἀρχαίας
μεθόδου, καθ' ᾧ σημεῖα Ἱερογλυφικὰ δίχρωμα, ὑπο-
δηλούσητα φρισμένα δι' ἔκαστον γένος καὶ ἡχον γραμ-
μάς, διὰ μόνης τῆς προσωπικῆς τοῦ διδασκάλου ὁδη-
γίας ἡτο δυνατὸν νὰ γίνωσι καταληπτὰ, αἱ δὲ δι' αὐ-
τῶν ὑπονοούμεναι μουσικαὶ γραμματαὶ νὰ γίνωνται κτίμα
τοῦ διδασκομένου διὰ μόνης τῆς μνημονικῆς ἐκματθή-
σεως καὶ κατόπιν πολυχρονίου διδασκαλίας.

‘Αλλ’ ὡς ήτο φυσικόν, τὸ νέον τῶν τριῶν σύστημα προσέκρουσε πρὸς πλειστα ἐμπόδια, διν κυριώτερον δ κατ’ αὐτοῦ πόλεμος τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀρχαίου συστή-

χριστόρρη Βιβλιοθήκη, τα δέ υπό την Κουρραϊδίνη. Αποτελούνται περιττούς τριάκοντα τόμους, αθίλαντα εν τη Βιβλιοθήκη των ἐν Κωνσταντίνει Μεγάλιου των Παναγίων Τάφου, σπουδαία κατα τῶν των Γραμμάτων.

AHAGNESS

ZHTHMATA

Η ΠΕΡΙΣΤΑΛΟΓΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΔΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Ἐν τῷ «Χρόνῳ» τῆς 13 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. «Δίκαιος» τις, ἀπαντῶν εἰς δσα ἐν τῇ «Εστίᾳ» ἔγραψεν ὁ κ. Δροσίνης, μεταξὺ ἄλλων λέγει, ὅτι «ἡ ἰδέα τῆς διὰ φωνογράφου περιουσιαλογῆς τῶν ἀσμάτων ἀνήκει εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Μουσικὸν Σύλλογον» μὴ πραγματοποιηθεῖσα δι' Ἑλλειψιγ πόρων. Μία περιοδεία τοῦ κ. Ψάχου ὀφείλεται εἰς τὸ Ωδεῖον Ἀθηνῶν».

Δὲν γνωρίζομεν τίνος ιδέα ήτο αὕτη. Ἐκεῖνο τὸ ὄποιον ἡμεῖς γνωρίζομεν εἰναι, ὅτι ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς «Νέας Φόρμιγγος» κ. Κ. Ψάχος ἀπὸ τριακονταετίας συλλέγων τὰ ἀσμάτα ὄλων τῶν μερῶν τῆς 'Ελλάδος, μετεχειρίσθη πάντοτε τὸν φωνογράφον, οὐ μόνον ὡς μέσον πρὸς διάσωσιν ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦ ἥθους καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀσμάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑξέλεγκτον πιστοῦ τῆς γραφῆς αὐτῶν, Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ περιεποίει τὴν τιμὴν εἰς τὸ 'Ωδεῖον 'Αθηγῶν νὰ διατελῇ Καθηγγιτῆς αὐτοῦ, ἐπέτυχε κατόπιν τῆς ἐργασίας τού, νὰ διοργανώσῃ τοῦτο δύο περιοδείας, μίαν εἰς Πελοπόννησον καὶ μίαν εἰς Κρήτην. Ἀλλ' ὁ γράφας τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην «Δίκαιος» ἔκαμεν ἐν λάθος. Θὰ εὑρίσκετο τουτέστιν ἐν τῇ ἀκριβείᾳ, καὶ δικαιότερος θὰ ἦτο ἀν ἔλεγκτον, ὅτι δύο περιοδεῖαι (καὶ οὐχὶ μία) τοῦ 'Ωδεῖον 'Αθηγῶν ὀφείλονται εἰς τὸν κ. Ψάχον. Καὶ δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν διοικούντων τὸ 'Ωδεῖον τὴν ἑξήκοντα καὶ πλέον ἀσμάτων συλλογὴν, ἵνα τὴν ποίᾳ πρωτότυπος καὶ σοδαρά ἐργασία ἐγένετο πρὸ δικαιείας δικὰ νὰ ἐκδοθῇ ἀμέσως τότε, ὅπόσην δὲ περιφρόνησιν πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν Μουσικὴν ἔδειξαν οἱ μόνον κατ' ὄνομα διοικοῦντες τὸ 'Ωδεῖον 'Αθηγῶν οκαὶ ὁ ἐκ τῆς ρινός πρὸς τὰς ἑαυτοῦ Πελίκησεις σύρων αὐτοὺς Διευθυντῆς τῶν.

Διότι οὗτος, ὁ οὐδεμίαν ποτὲ πρὸς τὴν μουσικὴν συνάψας σχέσιν, ἐκμεταλλευθεὶς τὴν ἐργασίαν, τὸ ὄνομα καὶ τὴν φήμιην τοῦ κ. Ψάχου, ἵνα κατορθώσῃ τότε γὰ παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τῶν Δραματικῶν συγγραφέων, ἀξιούντων τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῆς διαιθήσης.⁷ Αδέρωφ, τὴν δῆθεν ὑπὲρ τῆς ἔθνεικῆς μουσικῆς μέριμναν τοῦ,⁸ θείου προέβαλεν ὡς κύριον σκοπὸν τῆς διατέσσεως τοῦ κληροδοτήματος.⁹ Αβέρωφ.

Καὶ γνωρίζει ἀράγε ὁ κόσμος ὅπόσα ὑπέρογκα ποσὰ
ἔδαπανήθησαν διὰ τὰς δύο ταύτας περιοδείας τοῦ Φ-
δείου, τὰς ὁφειλομένας εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὸ ἀφι-
λοκερδὲς τοῦ κ. Ψάχου, τοῦ σύδεμίαν ἐκ τῆς θέσεως
αὗτοῦ ἔχοντος ὑποχρέωσιν καὶ οὐδὲ διβολὸν ἔνα λαβόν-
τος ὡς ἀμοιβὴν; Ἐδαπανήθησαν δραχμαὶ ἑξακόσιαι
πεντήκοντα (650), ἐν αἷς καὶ ἡ ἐκ δρ. τριακοσίων
πεντήκοντα (ἀρ. 350) ἀξία ἐνὸς ψευδοφωνογράφου καὶ
τινῶν φωνογραφικῶν κυλίνδρων!! Αὕτη ἡτο γενομένη
δαπάνη ὑπὸ τοῦ ἐφ' ἂ μή δεῖ περὶ τὰς διακοσίας χι-
λιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος δαπανῶντος Φδείου Ἀθη-
νῶν, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν, ἵνα ώρισμένη τάξις νέων
καὶ γεανίδων διδάσκωνται πιάνο καὶ τραγοῦδι καὶ ἵνα
διὰ ξένων δυνάμεων καὶ στοιχείων παρουσιάζῃ κατ'
ἔτος 5-6 συναυλίας ὡς στάχτην εἰς τὰ μάτια τοῦ
κόσμου, διὰ μουσικῆς δὲ Γερμανικῆς ἢ Γαλλικῆς, ἀνα-
λόγως τῶν καιρικῶν περιστάσεων.....

Αλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀσχοληταὶ τις μὲν κατάστημα, τοῦ ὁποίου μυρία ὅσα ἔλικε ἀποκαλυφθέντα ἐκαλύφθησαν διὰ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ἐνόχου σιωπῆς ἐκείνων ἀκριβῶς, οἵτινες ὥφειλον καὶ καθηκοντεῖχον γ' ἀποκαταστήσωσιν εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν τιμὴν καταστήματος, εἰς ὃ φοιτῶσιν αἱ ἀπαλλώταται καὶ ἀβοτάται ὑπάρχεις τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΥΔΟΓΗΣ

Ο κ. Δροσίνης ἐν τῷ ἴδιαιτέρῳ ἀπολογισμῷ αὐτοῦ ποιεῖται μνεῖαν καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑθνικῆς Μουσικῆς Συλλογῆς, διὰ νὰ ισχυρισθῇ, διὰ ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ δὲν κατώρθωπεν ἔνεκα τοῦ πολέμου νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου αὐτῆς, ἀλλ' διὰ ὑπάρχουσαν ἥδη ἀρκεταὶ χιλιάδες, κεφάλαιόν της ἐκ πέντε χιλιάδων δρ. ἐτησίας πρὸς αὐτὴν χορηγίας τοῦ Κράτους. Βοηθοῦντες τὴν μνήμην τοῦ κ. Δροσίνη ὑπομιμήσκομεν αὐτόν. διὰ ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν εἰργάσθη οὐχ διότι δὲν ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς, ἀλλὰ διότι τα πλεῖστα τῶν μελῶν αὐτῆς ἦσαν δλως ἀναρμόδια διὰ τοιαύτην ἐργασίαν, ἀπαιτούσαν καὶ γνώσεις εἰδικᾶς καὶ θέλησιν καλὴν καὶ πλοτιν μὴ κακήν. Ο κ. Δροσίνης θὰ ἡτο εὐτυχέστερος ἐν παρεσιώπα τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην. Διότι ὡς εἰχεν αὐτὴ κατέχει τότε παρέσχεν εύθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν εντύπωσιν δὲ πρόκειτο περὶ ἐνὸς Νόμου καθαρῶς προσωπικοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ριψῃ τις ἐν διάβασι τοῦ σχετικοῦ ἀρθρου τοῦ Νόμου ἵνα μάθῃ, διὰ ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖτο «ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Δασογραφικῆς Ἐταιρείας, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ωδείου» Αθηνῶν, ἐνὸς τῶν ἐτῶν Πανεπιστημίῳ καθηγητῶν τῆς φυσικῆς, εἰδοῦς εἰς τὰ τῆς μουσικῆς καὶ δύο ἐγκρίτων μουσικῶν. εδικῶς ἀσχολούμενών εἰς τὴν μελέτην τῆς δημώδους Ἑλληνικῆς μουσικῆς. Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ παρασταται κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς ἐπιτροπῆς δὲ προϊσταμενος τοῦ γραφείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων τμηματάρχης...». Κατὰ τύχην(;) συέπιπτε τότε πρόεδρος τῆς Δασογραφικῆς Ἐταιρείας νὰ είναι δι μακαρίτης Ν. Πολιτῆς, καθηγητῆς τῆς φυσικῆς δ. κ. Χόνδρος, Διευθυντῆς τοῦ Ωδείου Αθηνῶν δ. κ. Νάζος καὶ τμηματάρχης τῶν Καλῶν τεχνῶν αὐτὸς οὗτος δ. κ. Δροσίνης, ὃν οὐδεὶς ἀπολύτως ἔγνωριζε τι περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐπιτροπῆς καὶ το τρόπου τῆς ἐργασίας. Ἐκαφίστο τουτέστιν ἡ κυρία ἐργασία εἰς τοὺς δύο εἰδικούς, ἀλλ' ἐ κανονισμὸς της ἐργασίας εἰς τοὺς ἀποτελεῖστας τὴν πλειοψηφίαν τέσσαρας μὴ εἰδικούς. Ἀλλ' ἔστω. Ως εἰδικοὶ τότε ἔξι λέγησαν οἱ κ. κ. Κ. Ψάχος καὶ Μ. Καλομοίρης, δὲ πρότροπη ἐπελήφθη τοῦ ἔργου αὐτῆς, συνελθοῦσα εἰς τρεῖς ἡ τέσσαρας συνεδριάσεις. Ἀλλ' ὅταν εἰδικοὶ δὲν εύρεθησαν ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς μὲν εἰδικούς, οὐ μόνον ἀγνοοῦντας πόθεν νὰ ἀρξωνται τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ στερουμένους καὶ αὐτῶν τὰ στειχειώδων περὶ τῆς δημώδους Ἑλλην. μουσικῆς γνώσεων, αἱ συνεδριάσεις διεκόπησαν, χωρὶς ἔκτο νὰ ἐπαναληφθῶσι πλέον. Ἐσχάτως μόνον καὶ δλω κατὰ τύχην ἐπληροφορήθημεν παρὰ τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη, τοῦ καὶ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς, δι συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον συνυπέγραψε δύο μόνον ἑτησίων δόσεων τοῦ Κράτους ἀποδείξεις ἐκ πέντε χιλιάδων ἑκάστης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὃν καὶ δι τὰ ἐπόμενα ἔτη παρελήφθησαν ἔστω καὶ ἀνευ τῆς συνυπογραφῆς αὐτοῦ αἱ λοιπαὶ ἐτήσιαι δόσεις.

Ως βλέπουσιν οἱ ἀναγνῶσται, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλήφθη τοῦ ἔργου τῆς. Συνεπώς, οὐχὶ δὲ πόλεμος ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν μὴ εἰδικῶν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀγνοια τῆς ἐργασίας δός δὲν εἰπεῖν καὶ ἡ σχόπιμος αποτελεῖσται τῶν κωλυσιεργίαλανέκοψε τὸ ἔργον αὐτῆς. Καὶ ἵνα μὴ ποτεθῇ, διὰ ἀδικοῦμεν τούτους, θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν προσεχεί ἡμῶν φύλλῳ μίαν ἔγγραφον τοῦ κ. Ψάχου πρὸ τῆς Ἐπιτροπῆς πρότασιν, ἡτοι, οὐ μόνον ἀνὰ πᾶσα φράσιν ἀποτόμως ὑπὸ τῶν μὴ εἰδικῶν διεκόπηται ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἐνεχρήθη ὅπ' αὐτῶν — ἔχόντων τῆς πλειονοψηφίαν — νὰ καταχωρισθῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟ

Λαβών ἀφορούμεν πέρουσιν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ requiem τοῦ Verdi ύπό τοῦ Όδειου 'Αθηνῶν ἔγραψα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς «Εσπερινῆς» τῆς 29ης Φεβρουαρίου δύλιγα τινὰ περὶ τῆς ἐπιμνημοσύνου ἀκολουθίας τῆς καυθολικῆς Εκκλησίας τῆς

γνωστῆς διὰ τοῦ ὄνόματος *requiem*. Εἰλον δὲ πρὸς τοὺς ἀλιοῖς, ὅτι βάσις τῆς ἀκολουθίας ταῦτης είναι ὁ περιφημοῦ ὑμνος τοῦ Θωμᾶ Τσελάγου *dies irae*, *dies illa* (ἡ ἡμέρα τῆς δοργῆς, ἡ ἡμέρα ἐκείνη) περὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰώνος καὶ τῆς δευτέρας παρουσίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐν τῷ φύλῳ τῆς «Ἐσπερινῆς» τῆς θῆς Μαρτίου ἔχομενα, ὅτι ὁ ὑμγος οὗτος ἐποιήθη μὲν περὶ τὸ ἔτος 1250 ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ, κατάδε τὰ κύρια αὐτοῦ στοιχεῖα είναι πολὺ παλαιότερος, αἱ δὲ φιλολογικαὶ μελέται ἀπέδειξαν, ὅτι ὡς πρότυπον αὐτοῦ ἔληφθη ὁ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν ὑμγος τοῦ Ρωμαγού, οστις ἀρχεται οὕτως.

Οταν ἔλθῃς ο Θεός
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης,
καὶ τρέμουσι τὰ σύμπαντα,
ποταμὸς δὲ τοῦ πυρός
πρὸ τοῦ βήματος ἔλκει,
καὶ βίβλοι ἀνοίγονται
καὶ τὰ κοντά δημοσιεύονται
τότε φύσαι με
ἐξ τοῦ πυρός τοῦ ἀσφέστου,
καὶ ἀξιώσον
ἐκ δεξιῶν σού με στήναι,
καὶ τὰ δικαιώτατα.

Δεν πρέπει δέ νά φανη παθάδοςον, ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ πρό^τ
τυπα ἐχρησίμευσαν καὶ εἰς τὴν Αστινομίην χριστιανικήν ποι-
ησιν, διότι, ὡς λέγει ὁ Krummbacher ἐν τῇ Ποσογίᾳ τῆς Βο-
ζαντιακῆς Λογοτεχνίας, διποτὲ ή Ἐθνικὴ Ρώμη ἐδέχθη
ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὴν τέχνην καὶ τὴν λογοτεχνίαν αὐτῆς,
οὕτω καὶ οἱ Αστῖνοι τῶν χριστιανικῶν χρόνων προσέφεργον
πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτῶν πεπολιτισμένον καὶ εὐφυέστερον ἔθνος
τῆς Ἀνατολῆς.

Γράφας δὲ ταῦτα προσέθηκε, ὅτι ἐλάχιστοι παρ' ἡμῖν γνώσκουσι τὸν Ρωμανὸν καὶ ὡς ποιητὴν καὶ ὡς μουσούργον, καὶ ὅτι τοσαύτῃ εἰνε ἡ ἄγνοια τῶν πολλῶν τῆς τε ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς τῆς ἡμετέρους Ἐκκλησίας, ὥστε καὶ παθηγητὴς τῆς μουσικῆς ὁ κ. Ν. Δέλλιος ἔγραψεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς «Νέας Ἑλλάδος» τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1919, ὅτι «τὸ πολύτιμον κληροδότημα τῆς ἀρχαίας Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας δηλ. ἡ μουσική, ἐλαβε πάρισιν πλῆγμα διὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Τούρκων. Οἱ ἀπλοῦς καὶ ποβαρός χαρακτήρες τῶν ἀρχαίων μελῳδικῶν σχημάτων τοῦ Ρωμανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὑμνῳδῶν νοθευθείς μὲν ἔνα στοιχεῖα παροστίασε τὴν ἀπατηλήν εἰκόνα διατιθοδομικῆς προόδου», καὶ ὅτι «θύμητο ἀσέβειαν ἡ ἀπαρνηθῆ τις τὴν ἀνεκτίμητον αὐτῆς κλιρονομίαν, καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μαζ ὑπινον δὲν πτάχουσι καὶ ἀδάμαντες ἐμπνεύσεως». Όπως δημος φιλάττοι μεν ἐν τοῖς μουσείοις τὰ προγονικά ἀριστονοργήματα τῆς πλαστικῆς, καιόδος εἰνε νά δύσιμεν καὶ εἰς τὸν πολύτιμον αὐτὸν θησαυρὸν ἡμῶν τὴν τιμητικήν τον θέσιν ἐν αὐτοῖς, ὡς ὁποία νά χρησιμεύῃ καὶ ὡς μόνη αἰγή, ἐμπνεύσεως διὰ τὰς μελλούσας ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν συνθέσεις».

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ π. Ν. Δελλίου γεγονόμενά ἦσαν μεστά ἀμαθείας καὶ παραδόξων συλλογισμῶν, εἰκὸν δριμύτερον πως, ὅτι δὲ Ῥωμανὸς δὲν ἔχει μουσικήν ἄλλα μόνον ποιητικῆς σημασίαν, ὅτι μετά τὸν Ῥωμανὸν ἀπὸ τοῦ Λαμπακηνοῦ Ἰοάννου ἀρχεται ἡ θαυμασία ἀνάπτυξις τῆς ἡκλησιαστικῆς μουσικῆς συνδεδεμένη μετά νέου εἰδους ποιημάτων, τῶν κανόνων, ὅτι ἡ γενομένη ἀνακαίνισις τῶν λειτουργικῶν βιβλίων κατά τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ἐλαχίστας μόνον στροφαὶ τοῦ Ῥωμανοῦ ἐτήρησεν, ἐγκατέλιπε δὲ τοὺς πλείστους ὕμνους αὐτοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἀδάμαντες τῆς ἐμπνεύσεως τῆς ἡκλησιαστικῆς μουσικῆς δὲν πρέπει νὰ ἐγκλεισθῶσιν ἐν μουσείοις, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοσχεδίου μουσικοῦ κριτικοῦ, ἄλλα νὰ ἐπιδεικνύνωνται ἀδόμενοι ἐν τοῖς ναοῖς, ἢτε ὅντες πολυτιμότατα καὶ γνωσιώτατα Ἑλληνικὰ κειμήλια.

Πρός ταῦτα ἀπίγνησεν ἔπειτα ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς «Νέας Ἑλλάδος» ὁ ἀνὴρ μετὰ περισσοῦ θράσους καὶ λοιδοριῶν τολ-
λῶν, ὅτι ὁ Ρωμανὸς εἶναι μουσουργός, διότι λέγεται μελῳδός,
ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ἔχω αἰσθῆσιν τῆς μουσικῆς τέχνης ὡς ἔχων
κυψελόβιθντα δύτα καὶ ὡς ἀγροῦν τὰς προσόδους τῆς νεωτέρας
μουσικῆς. Θά ηὔχομην νὰ είλεχν ό κ.Δέλλιος τοσαύτην γνώσην
τῆς μουσικῆς τῆς τε Εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς
καὶ τῆς ιστορίας τῆς μουσικῆς, δισην ἔχω ἐγώ, καὶ νὰ είλεχν
ἀκούσει τοσάντα μουσικά ἀριστουργήματα, ὅσα ἐγὼ ἥτι-
ζησα ν' ἀκούσων οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ἐν χώρᾳ γεν-
νησάσῃ μεγίστους μουσουργούς καὶ ποιουμένη περὶ πλείστου
τὴν τέχνην. 'Αλλὰ διατ' νὰ μακρηγορῷ θέλων νὰ διδάξω ἀν-
θρωπον μεστὸν μὲν οἰήσεως καὶ δοκισίσοφον, ἐπ' ἀληθείας δὲ
κενώτερον ὄντα λεβιτρόδος; 'Επανέρχομαι, οὐδεν ἔξερην,
ἴνα εἰπω τὰ ἀληθῆ πρὸς τοὺς θέλοντας νὰ μανθάνωσι τὴν ἀλη-
θείαν.

Ο Ρωμανὸς λέγεται μελφόδος, ὡς καὶ ὁ κ. Δέλλιος μονσικός, διότι ἐποίει καὶ ἐμελφόδει αὐτὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὕμνους, ἀλλὰ παρὰ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου τοῦ Σανθοπούλου διδασκόμεθα, ὅτι ὁ Ρωμανὸς ἐν ἀρχῇ καὶ τε γελάσθη ἢ γεκαῆς καὶ ἡγεμονὸς μελφόδιας, επούξ δὲ ἀναγνωρίσεως μόνον, ἀφ'οῦ διὰ θαύματος ἔλαβε τὸ δῶρον τῆς κοινῆς

σε ως. Ο Krumbacher ἐν τῇ *Ιστορίᾳ τῆς Βυζ. λογοτεχνίας* σ. 530 τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως λέγει, ότι ἐν τῇ εἰδήσει ταῦτη κρύπτεται ίπος ἡ σκέψις, ότι κατ' αὐχάς ὁ λαός καὶ ἡ ἔκκλησια, ἡ μόνη ἡ ἐκκλησία, δὲν ἀπεδέχθησαν εὐμενῶς τὸν μέγαν τοῦ Ρωμανοῦ νεοτερισμόν. Ήσαΐτος δὲ λέγει, ὅτι ὁ Ρωμανός, ὡς καὶ πλει πρεδόν ἡ ἐμνογραφία τῆς τ' καὶ τῆς ζ' ἐκανταπετηρίδος ἐπεσκιάσθη ἐπειδὴ ἐπὸ τοῦ Δαμασκηνοῦ Τούνου καὶ τοῦ Κορινθίου ἡ ἐπὸ τῶν ἐμνογράφων τῆς θ' ἐκανταπετηρίδος (ἀντίθετος σ. 525). Τὸ βέβαιον είναι, ότι ὁ Ρωμανός δὲν ἴστησε τοὺς ἐκεῖται ὅτε ἥξετο ἀναπτυσσομένη καὶ τελειωμένη ἡ ἐκκλησιαστική μοναστική, αἵτια δὲ τούτου

πιθανὸν είναι οὐ μόνον τὸ εἴδες τῆς ποιήσεως τοῦ Ρωμανοῦ, ἀλλὰ καὶ κνημάτατο ἡ μελῳδία αὐτοῦ. Λιό οὐδὲ καταλέγεται ἐν τοῖς μουσικοῖς, οἱ δὲ σφέρομενοι ἐν ταῖς διαφόροις βιβλιοθήκαις μουσικοῖ ποδισες οὐδὲν μουσικήγεμα αὐτοῦ περιέχονται. Ο κατάλογος τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος περιέχει ἀπὸ τοῦ ἡμέρα 883 μέχρι τοῦ 975 τοὺς μουσικοὺς κώδικας ἀπὸ τῆς τρ' ἐπανονταπετηρίδος καὶ ἑξῆς, ἐν δὲ τῷ πίνακι (σ. 331-337) ἀναγράφονται τὰ ὄνοματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελῳδών. Μάτιγν θά ζητήσῃ τις ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ Ρωμανοῦ.

Τέλος παύλον νομίσω νὰ μνημονεύσω καὶ τοὺς ἱμέρους

Νικηφόρου τοῦ Ξανθοπούλου ἐν οἷς γίνεται λόγος, περὶ τῶν διαπορεῶν μουσουγών τῆς ἐκκλησίας.

Οι τὰ μέλη πέξαντες ἐνθέων λόγους
ἡ λύρα τοῦ πνεύματος Κορινθίας ὁ ξένος
Οὐρεὺς νεαρός ἡ Δαμασκηνή γάρις,
καὶ Θεοδωρός, Ιωσήφ, οἱ Στυπόλειται
δούλαν τοι πράττεται τῆς μουσουγήνες,
ζειη τε σεισμόν Ιωσήφος ἐναγραφή,
μέλος παναρμόνιον Ανδρεας Κοήτης
καὶ Θεοφίνης, ἡ μελιγονα κινήσια,
Γεράσιος, Λέων τε, Μάρκος, Κασσία.

Ε. Α. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ

Τῇ Γη περ μ χω Στρ τη γω τ νι

Τὸ Κοντάκιον
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

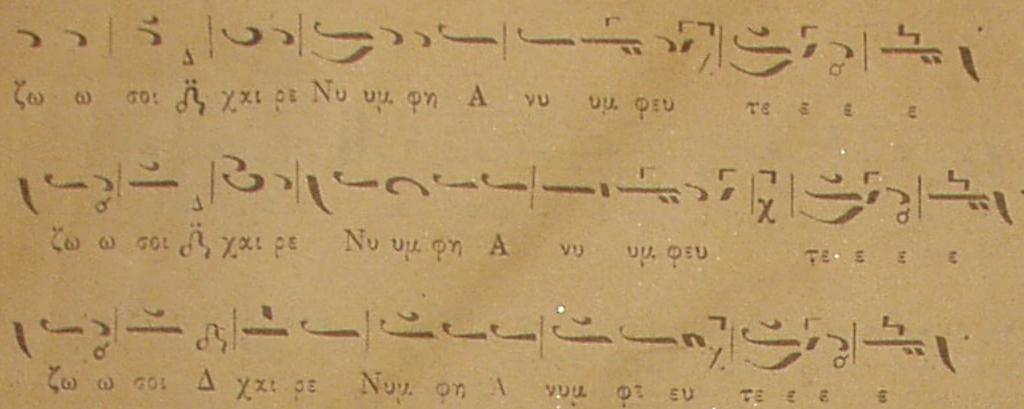
Μετὰ διπλῆς

συνηχτικῆς γραμμῆς.

Ἄγιος Χρήστος

Ρυθμὸς ισημερινοῦ
μετέξιμοφόρου.

Adagio (♩=108)

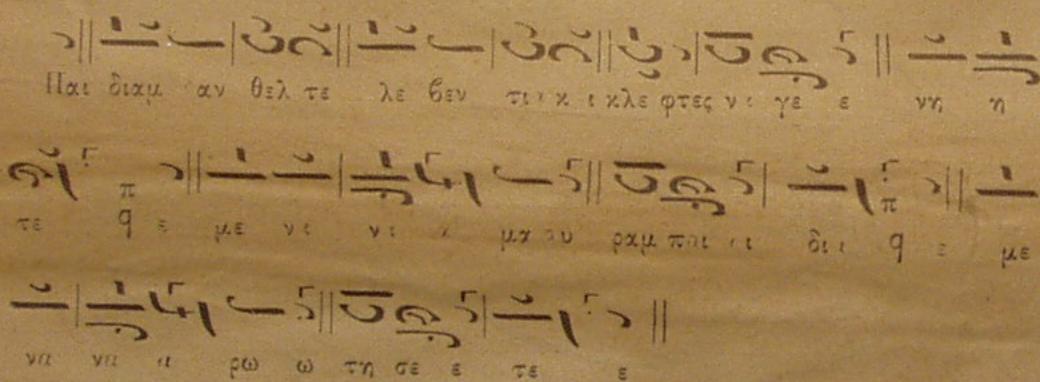

Σημείωση. Οι τόνοι Σοι και Ρε τῆς μεζονος κλίμακος του Μι αντιστοιχούνται πρὸς τοὺς τόνους Βου καὶ Ζω τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς δὲν ἀποδίδονται πιστῶς διὰ τοῦ πενταγράμμου. Διότι ἐνῷ οἱ τόνοι Βου καὶ Ζω εἰναι ἐλάσσονες οἱ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀντίστοιχοι· μᾶς καὶ σι εἶναι μεζονος, διαφθείροντες τὸν χαρακτήρα τοῦ Ηλαγίος Τετάρτου γῆχου καὶ προκαλοῦντες ἀκούσμα λίαν δυσάρεστο γιαν δύληρον.

Η Συμβουλὴ τοῦ Γέρων Κλέφτη

Ρυθμὸς ἔξασημος. — Χαρίσιμος μετ' Ἀντισπάστου

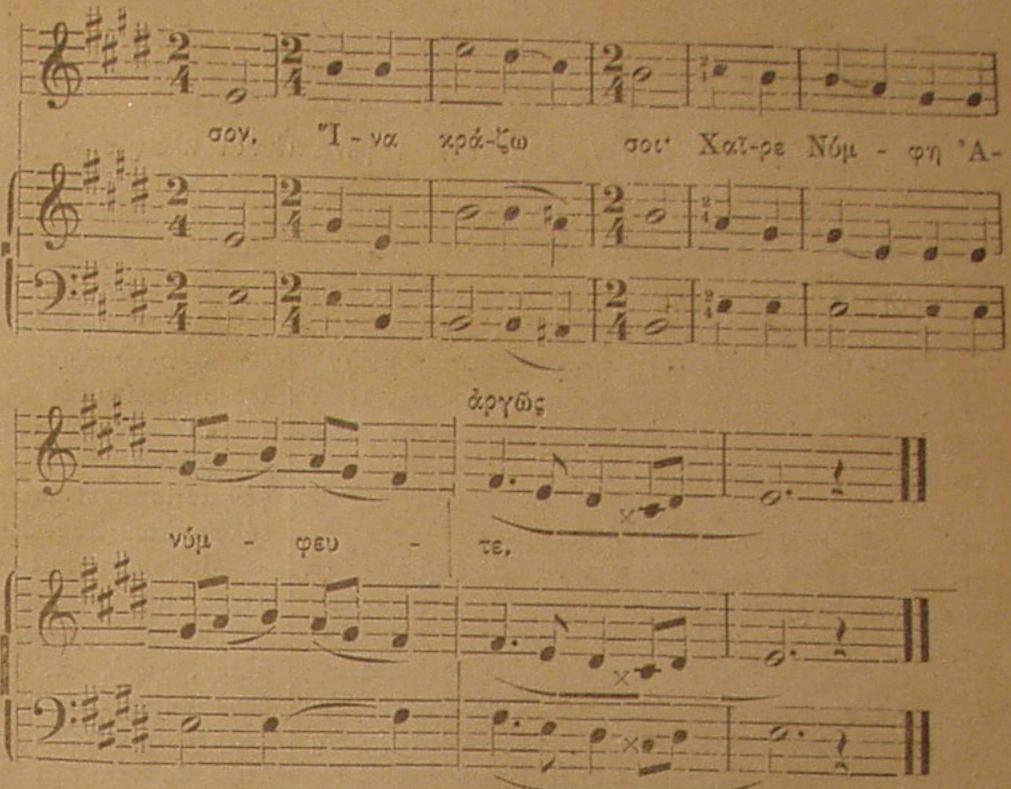
Ηχη: ♩ π

Τὸ αὐτὸν καὶ εἰς Εὐρωπαϊκὴν γραφὴν.

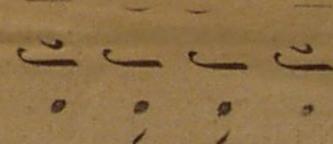
Παιδιά μ' σὰν θέλτε λεβεντιὰ
καὶ κλέφτες νὰ γενήτε
Ἐμένα νὰ φωτίσετε
πῶς τὰ περνοῦν οἱ κλέφτες.
Σαράντα χρόνια ν' ἔκαμα
σ' τοὺς κλέφτες καπετάνιος.
Ζεστὸ ψωμὶ δὲν ἔφαγα
γλυκὸ κρασὶ δὲν ἥπια.
Τὸν ὄπνο δὲν ἔβορτασα
τοῦ ὄπνου τὴν γλυκάδα
Σὲ στρῶμα δὲν ἔπλαγιασα
μάιδες σὲ μαξιλάρι·
Τὸ χέρι μου προσκέφαλο
καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα
Τὸ χέρι μου δὲν ἔπλωσα
σὲ κοριτσιοῦ τὸν κόρφο.

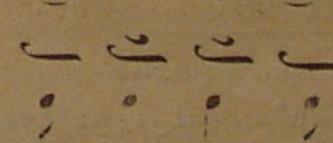
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ «ΠΑΙΔΙΑ Μ' ΣΑΝ ΘΕΛΤΕ»

Τὸ ξομα τοῦτο ως πρὸς τὸν ρυθμὸν εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ χαρακτηριστικωτάτων τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Ο ρυθμὸς του εἶναι δέξασημος, δέχονται τοῦτον δέξαγνωστης εἰς τὸν σίκειον πίνακα· εἶναι δέκαφραστικωτάτος πηδηκτός, διαλούμενος καὶ Τσάμικος καὶ Αρβανίτικος. Άλλ' ἐκεῖνο τὸ διποίον ἔχει μεγάλην σημασίαν εἶναι, διό τὸ ξομα τοῦτο τυγχάνει ἐν ἐκ τῶν διλύγων ἐκείνων, ἐν οἷς διασήμονται αὐτούσιοι οἱ ἀρχαὶ Ελληνικοὶ ρυθμοί, καθ' ὅλας τὰς μετρικὰς ιδιότητας καὶ λεπτομερείας.

Τὸ δέλον τοῦ ξοματος τοῦτον ἀποτελεῖται ἐξ δικτύων ἔξασημων ποδῶν (μέτρων). Τούτων οἱ τέσσαρες πρώτοι ἀποτελοῦνται ἐν τετράμετρον ἐκ ποδῶν ἔξασημων, ἔχοντων σχῆμα χρισμόν.

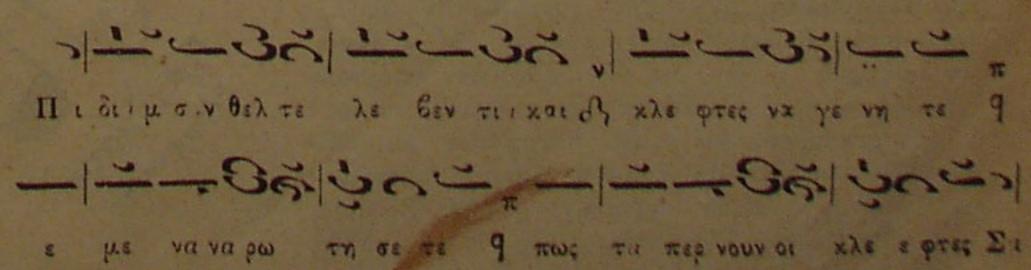
οἱ δέ ἀλλοι τέσσαρες τοῦ δευτέρου μέρους ἔτερον τετράμετρον ἐξ ἔξασημων, ἔχοντων σχῆμα ἀντισπάστου.

Ἐν συνδλογίᾳ ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν ἔξασημων, τῶν συγχειμένων ἐκ δύο καὶ ἀντιπάθειαν ρυθμικῶν σχημάτων, ὃν τὸ μὲν τοῦ χοριάμβου ἀμφίμαχρον, τὸ δὲ τοῦ ἀντισπάστου ἀμφίθραχο. Καὶ ἡ κατ' ἀντιπάθειαν αὕτη χρῆσις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ρυθμικοῦ μέτρου κατὰ διάφορον σχῆμα δεικνύει τοσοῦτον καταφανῶς τὴν ἐν αὐτῷ διάσωσιν τῶν ἀρχαίων ρυθμικῶν ποικιλιῶν — αἵτινες δὲ λαλως ζῶσιν ἐν πᾶσι τοῖς ξομασι τοῦ Ελληνικοῦ λαοῦ — ὡστε νὰ θεωρηται τοῦτο αὐτὸν κακουργία ἡ ἐξ ἀμφιθεάς διαστρέβλωσις καὶ παραχάραξις τοῦ τε ρυθμοῦ καὶ τοῦ μέλους τοῦ ξοματος τούτου.

Καὶ τὴν παραχάραξιν ταῦτην εὑρίσκομεν ἐν διηλίῳ τῶν Α. Ρεμαντά καὶ Π. Δ. Ζεχαρία δόπο τὸ δόνομα «Ασίων» ἐκδοθέντη τῷ 1917, ἐν τῇ 33ῃ σελίδῃ τοῦ δοποίου εὑρηται τὸ «Παίδια μ' σὰν θέλτε...» διὰ Εὐρωπαϊκῆς σημειογραφίας ὡς κάτιθι, μετενεχθὲν διφήμιμων καὶ εἰς τὴν Βυζαντινήν.

Ηχη: ♩ π

‘Ως θλέπουσιν οἱ ἀγαγγῶσται, εἶναι ἀδύνατον,
στόμα ἀγνῶς Ἑλληνικὴν, γινῶσκον δπωσοῦν νὰ ἄδη
καὶ τὴν μᾶλλον ἀπλῆν Ἑλληνικὴν μελῳδίαν, εἶναι
ἀδύνατον λέγομεν, ν’ ἀνεχθῇ τὴν παραχάραξιν
ταύτην τοῦ γνωστοτάτου τούτου εἰς τὸν Ἑλη-
νικὸν λαὸν ἁσματος. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἔ-
τερος τῶν ἔκδοτῶν τοῦ «Ἀρίονος», τῶν μετὰ τό-
οης ἐπιμελείας κατορθωσάντων νὰ περιλάβωσιν ἐν
αὐτῷ ἥξ ἀντιγραφῆς δοσα κατὰ καιροὺς ἐγράφησαν
περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς καὶ νὰ σερ-
βίρωσιν αὐτὸν ὡς βιβλίον νεοφανές, εἰς τοὺς δὲ δρει-
λεται καὶ ὁ περίπνυστος οὗτος τοῦ «Παιδιά· μ σὰν
θέλτε» ἀδάμας, εἰχέ ποτε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ
ἡμῖν «ὅτι διέσταται εἰς τὰς βάσεις τῆς ἐργασίας!».

Αλλὰ τὸ ὥραιότερον εἶναι οἱ ἐκδόται τοῦ «Ἀρι-
ονος» σχολιάζοντες τὸν ρυθμὸν τοῦ ἐν λόγῳ φρασμα-
τος σημειεῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ σελίδῃ τάδε:

«Τὸ χορικὸν τοῦτο ἀσμα εἶνε γεγραμμένον εἰς
τὸ ἀρχαῖον μέτρον χορίαμβον καὶ εἰς ἔκαστον φθόγ-
γον ἀντιστοιχεῖ καὶ μία συλλαβῆ, τεκμήριον τῆς ἀ-
δόλου αὐτοῦ διασώσεως...»

Διέγνωσαν μὲν τὸν χορίαμδον διὰ τὸ πρῶτον μέρος, μὴ κατανοοῦντες ὅμως τὸ τοῦ ἀντισπάστου ἀντίστροφον σχῆμα, ἐπενόησαν τὰ ἀσυνάρτητα ἔκεινα μέτρα, χωρὶς κανὸν νὰ διατηρήσωσι τὸ τοῦ χοριάμδου σχῆμα. Δὲν σχολιάζομεν τὰ περὶ συλλαβῶν, ὃν ἔκάστη ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓνα φθόγγον κτλ. κτλ. διότι ἀκατάληπτα τυγχάνοντα μόνον τὴν Ἐλα-

ρότητα τοῦ εἰδήμονος ἀναγγέλωστου δύνανται νὰ προκαλέσωσιν. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἔτερος τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Ἀρίονος», Χ. Π. Ζαχαρίας ἐπαγγέλλεται — ὡς ἡκούσαμεν λεγόμενον — τὸν διορθωτὴν καὶ σωτῆρα τῆς τε Βυζαντινῆς καὶ τῆς δημώδους Ἑλληνικῆς μουσικῆς.

K. A. Ψάχος

Γ. Γ. Πόσσον καλῶς γινώσκουσιν οἱ τοῦ «Ἀρί-
ονος» τὸν τρόπον καθ' ὃν ἀδονται τὰ δημώδη ἀσμα-
τα, ἀποδείχνυται καὶ ἐκ τῆς καταγνωσής τῶν στίχων
ἐν τῷ ἀδομένῳ ἀσματι, ἐξ ὧν ἐν ἡμιστίχιον, ἀποτε-
λοῦν τὸ τέλος γίνεται σχεδὸν πάντοτε τὸ αὐτὸν καὶ
ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου μέρους.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ

‘Η έρμηνεία του πηδηχτοῦ χοροῦ ξένηκει εἰς τὸν κ. Γ. Παπαγαρουφάλην, ταυτικὸν τῆς «Νέας Φόρμιγγος» συνεργάτην. Ο κ. Γ. Παπαγχρουράλης ἐκ παιδικῆς ηλικίας ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐκμάθησιν τῶν ‘Ελληνικῶν χορῶν, ίδιως δὲ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ‘Αλεξανδρείας Σπάρτης, κατήρτισεν ίδιαιτέρων σύστημα διδασκαλίας αὐτῶν λίαν πρακτικὸν καὶ εὐμέθοδον, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς μουσικῆς ἐκάστου χοροῦ πρὸς τὰ πατέματα αὐτοῦ. Τὸ σύστημα τοῦτο τὸν κ. Παπαγαρουφάλη, ὑποβληθὲν τῷ 1915 εἰς τὸ Υπουργεῖον τῆς Δημοσίας ‘Εκπαιδεύσεως, ἐνεκρίθη ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, διορισθείσης ὑπὸ τοῦ ‘Υπουργείου, ἐκ τοῦ μακαρίου Ν. Πολίτου καὶ τῶν κ. κ. Κ. Α. Ψάχου καὶ Μ. Καλομοίρη. Η ξεθεσίς τῆς ἐπιτροπῆς ἔχει αύτω:

Αριθ. Πρωτ. 1378 τῆς 14 Ιανουαρίου 1915

Γ. Α. Η παγαρουφάλη περὶ μελέτης
τῶν Ἑλληνικῶν ζωῶν Ἐπιζούσαι

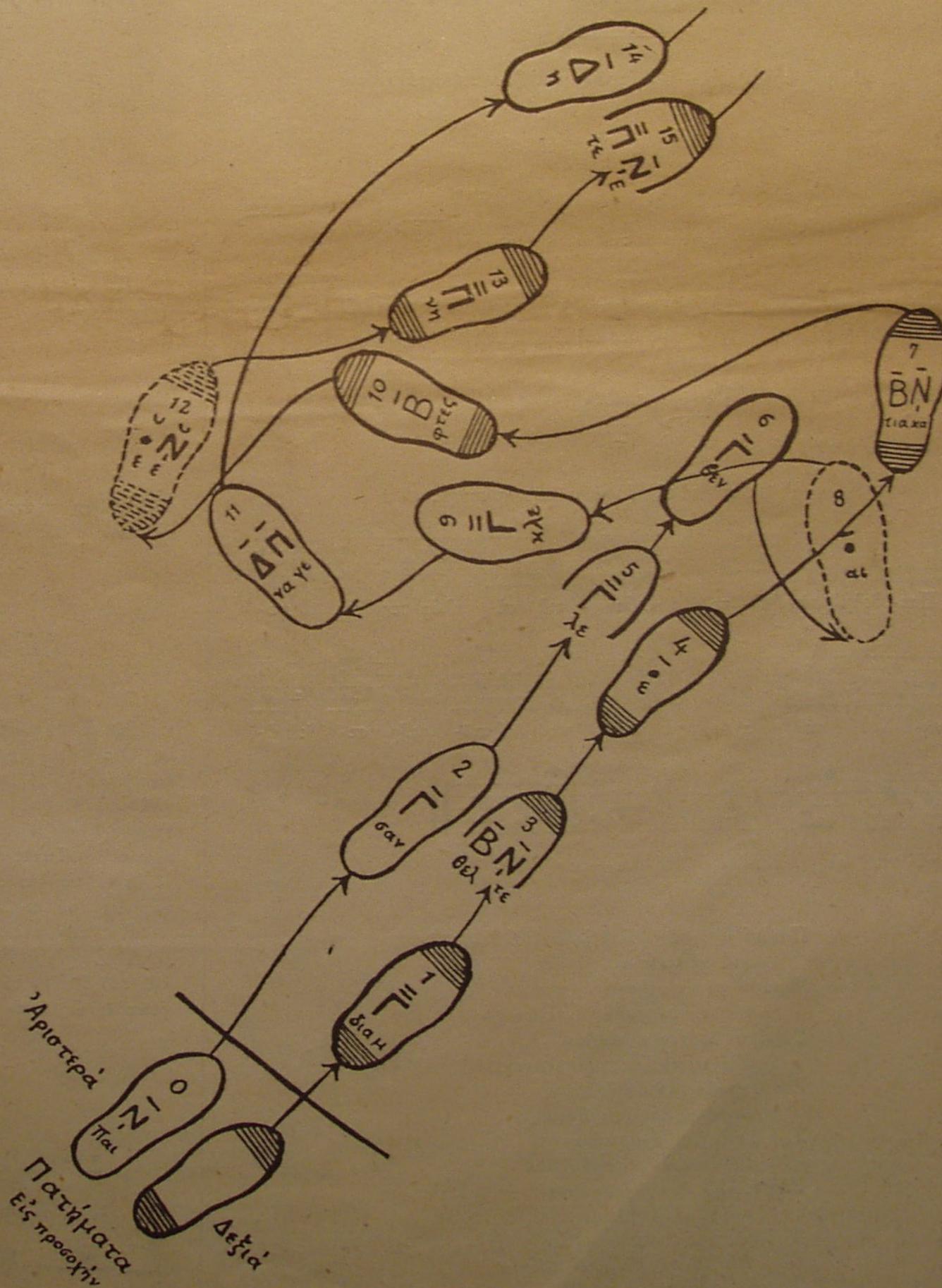
H o ò c

Τὸ Σεβαστὸν Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Kόρε Την ουργή

Ἐξετάσαντες τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παπαγαρουφάλη προτεινόμενον σύστημα περὶ μελέτης τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν, τὸ παραπεμψθὲν Ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ’ ἀριθμὸν 38072 καὶ ἡμερομ. 8 Δεκεμβρίου π. ἔ., λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν ὡδε τὴν ἡμετέραν ἐπ’ αὐτοῦ κρίσιν.

‘Ο κ. Γ’ Παπαγαρουφάλης, γνώστης τῶν χορῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Ἀλευροῦς τῆς Σπάρτης, ὅπως καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν μερῶν, προτείνει σύστημα διδασκαλίας αὐτῶν λίαν πρακτικὸν καὶ εὑμέθοδον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ δημώδη Ἑλληνικὰ χορευτικὰ ἔσματα. Συνδυάζει τουτέστι τὴν μουσικὴν ἔκαστου ἔσματος πρὸς τὰς ποδικὰς κινήσεις τῶν διαφόρων χορῶν διὰ τῶν μουσικῶν φθόγγων καὶ χρόνων, πρὸς οὓς ἀντιστοιχοῦσιν ὀρισμένοι: ἀριθμοί, σημειούμενοι ἐπί τε τῶν πατημάτων καὶ τῶν μουσικῶν μέτρων τοῦ ἔσματος. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου δὲ γινώσκων μουσικὴν γραφήν, Βυζαντῖνην εἴτε Εὐρωπαϊκήν, δύναται εὐχερῶς νὰ ἔκμαθῃ οἰονδήποτε χορόν, καθόσον αἱ ποδικαὶ κινήσεις ἀπο-

τυπούμεναι ἐπὶ ίδίου πίνακος, παρέχουσι σιφῆ ίδέαν τῶν πολυαριθμῶν τρόπων, καθ' οὓς χρεύονται οἱ πολυεἰδεῖς Ἑλληνικοὶ χοροί.

Τοιοῦτον περίπον σύστημα μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἐπίτροπος τῆς Κρήτης ἑλλόγιμος κ. Γ. Χατζιδάκης. 'Αλλ' ἡ ἔργασία αὕτη τοῦ κ. Χατζιδάκη τυγχάνει κυρίως περιγρατὴ τῶν κυριωτέρων Κρητικῶν χορῶν, ενῷ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Παπαγαρουφάλη προτεινόμενον σύστημα τυγχάνει διδοσκαλία πρακτική καὶ εὐμέθοδος ἐκάστου χοροῦ ἐν ἐπιτυχεὶ συνδυασμῷ μουσικῆς καὶ πατημάτων.

Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ κ. Παπαγαρουφάλη μίαν μόνον παρουσιάζει Ἑλλειψιν. Ἐνῷ δηλ. δοξίονται αἱ ποδικαὶ κινήσεις δὲν σημειοῦνται αἱ κατὰ τὴν ἑξέλιξιν ἐκάστου χοροῦ διάφοροι στάσεις διοκήσηροι τοῦ σώματος. Ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλειψιν ταύτην, ὡς ἐπεισθῆμεν, αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Παπαγαρουφάλης δύναται ν' ἀναπληρώσῃ. Διότι γνωρίζων ἀριστα τὴν λιθογραφικὴν τέχνην ἄμα δὲ καὶ τὴν φωτογραφικήν,

δύναται διὰ τῆς ἀπαραιτητοῦ ταύτης προσθήκης νὰ συμπληρώσῃ τὸ εὐφρέστατον αὐτοῦ σύστημα, τὸ δοποῖον οὗτο θὰ ἀποβῇ τελειότερον καὶ καρκοφόρον ἐν τῇ διδοσκαλίᾳ καὶ τῇ ἀκριβεῖ παραστάσει τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν.

Συνιστῶντες θερμῶς τῷ Σεβαστῷ Ὑπουργεῖῳ τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ κ. Παπαγαρουφάλη ὡς λίαν πρακτικὸν καὶ σκόπιμον, θωρακίζουν ἀμα τοῦτον ἕξιον πάσης προστασίας πρὸς συμπλήκην πν καὶ μετὰ ταῦτα ἔκδοσιν τῆς ἔργασίας αὐτοῦ ταύτης, δι' ἡς ἀριστα δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἐκμαθήσεως καὶ διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπός.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦνται μετὰ Σεβασμοῦ.

•Π. Ἐπιτρόπον

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

Μ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΧΟΡΟΣ ΠΗΔΗΚΤΟΣ

Ο πηδηκτὸς χορὸς ἔχει δέκα καὶ πέντε πατήματα. Τὸ πάτημα τῆς συλλαβῆς παὶ, τὸ δοποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀνάρχουσιν, εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ὑπὸ ἀριθμὸν 15 πάτημα, μετὰ τῆς διαφορᾶς, διτὸ τὸ ὑπὸ ἀριθμὸν 15 πάτημα εἶναι τὸ τελευταῖον πάτημα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ χοροῦ τούτου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου τε - ε, τὸ δοποῖον καὶ παραλείπομεν ἐνταῦθα καθόσον εἶναι τὸ ίδιον πρὸς τὸ πρώτον. Οἴδ-

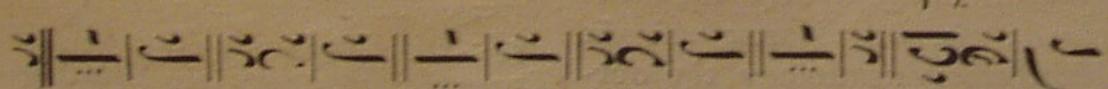
πληρον τὴν μουσικὴν τοῦ ἀσματος εὐρίσκει διάναγνώστης εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ψάχου δημοπριευμένην ἐρμηνείαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΡΟΥΦΑΛΗΣ

Πρὸς κατανόησιν τῶν πατημάτων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς μουσικῆς εἰς μὲν τὴν Βυζαντινὴν γραφήν τοὺς χορούς ἀναλόμεν εἰς ἓτε, ἐν δὲ τῇ Εδρωπατικῇ γράφομεν τὸ άριστα εἰς ρυθμὸν τριῶν τετάρτων!

A	B	C	D
0	α'	β'	γ'
1	2	3	4
-	-	-	5
N	G	B N	G

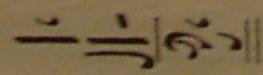
Παὶ διαιρέσαν θελ τε εἰς λε βεν τα και αι κλε φτες να γε εις

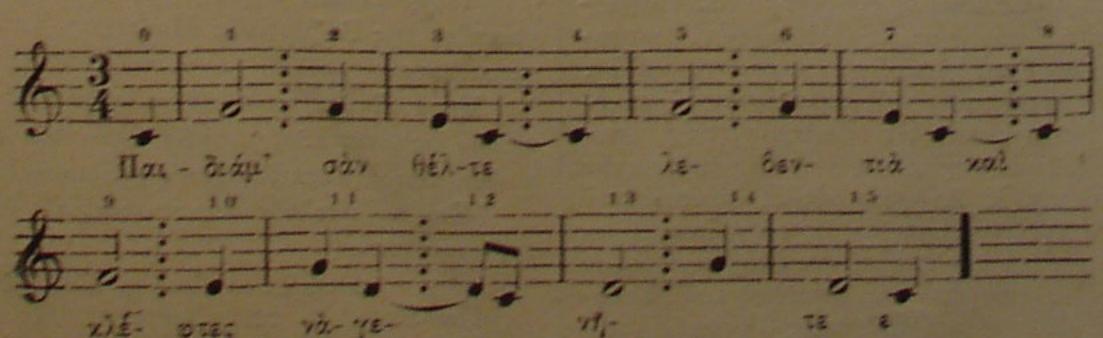
Παὶ διαιρέσαν θελ τε εἰς λε βεν τα και αι κλε φτες να γε εις

Παὶ διαιρέσαν θελ τε εἰς λε βεν τα και αι κλε φτες να γε εις

νη κη τε ε

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΙΔΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ.

Ἐν τῷ «Ωδείῳ Ἐθνικῆς Μουσικῆς» ὑφίσταται Μουσικὴ Ἐπιτροπὴ ἐν τῶν Καθηγητῶν αὐτοῦ, σκοποῦσα τὴν συζήτησιν καὶ διευκόλισιν πάντων τῶν τῆς ἡμετέρας μουσικῆς θεμάτων καὶ ζητημάτων. Η Ἐπιτροπὴ πρῶτον αὐτῆς μέλη, πλαξεῖσα τὴν ίστηματος τῶν διαστημάτων τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, ἐφ' ὅν ὁ κ. Ψάχος, ἀπὸ τοιαυταετίας εἰδικός καταρύμενος, παρεσκεύασε πλ. ἡρη καὶ λεπτομερῆ ἔργασίαν. Η Ἐπιτροπὴ, καταγίνασσα ἐπὶ μαρκὸν περὶ τὸ ζητημα τοῦτο ενδισκεται ἡδη εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, διτὸ τὸ ζητημα τῶν διαστημάτων θεωρεῖ λελυμένον, ἐπειδούσης συμφωνίας μεταξὺ παραδόσεως καὶ μαθηματικῆς ἐπιστήμης. Ο κ. Ψάχος, ἀναπτύξας διόπλιθρον τὸ σύστημα τῆς ἔργασίας αὐτοῦ, παρέδωσε τοῦτο εἰς τὸν Καθηγητὴν τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν κ. Στ. Βραχάμην, διτὶς κατόπιν μαρκᾶς μετὰ τοῦ κ. Ψάχου συνεργασίας, ενδε πάσας τὰς ὑπὸ αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μονοχόρδον καὶ δι' ὥρισμένων ἀριθμῶν διοισθείσας θέσεις τῶν διαστημάτων τῆς ἡμετέρας μουσικῆς ἀνταποκρινομένας πλήρως πρὸς τὴν μαθηματικὴν ἀκριβειαν καὶ ἀποδεκτήσας τὴν πιστήν καὶ ἀκριβῆ διάσωσιν τῆς φωνητικῆς παραδόσεως.

Ο κ. Ψάχος φρονῶν, διτὸ ή παράδοσις εἰπέροπτε εἶναι ἀνάγκη νὰ διασιθῇ διὰ καταλήλου μέσου, ἔχει ἐτοιμην τὴν κατασκευὴν εἰδικοῦ μεγάλου ἔξ αιώνων δργάνου, πρὸς κατασκευὴν τοῦ δοποίου οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται, εἰμὴ ἡ ἔξενθεσις τοῦ ἀναγκαιοῦντος ποσοῦ καὶ ἡ μετάβασις αὐτοῦ εἰς Εὐρώπην πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῶν εἰδικῶν Καταστημάτων. Δημοσιεύοντες σήμερον τὸ Πρακτικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνῷ ἀποκρισταλλοῦται τὸ πόρισμα τῆς σπουδωτάτης ταύτης ἔργασίας, ητὶς λέγεται τὸ δινηγρέστατον τοῦτο ζητημα, ἐπιφύλαττομένῳ, λέγεται ἐποιησεῖσας καὶ περὶ τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν μεγάλου δργάνου, περὶ οὐ καὶ εἰδικὴν διάλεξιν ἔτοιμαζει ὁ κ. Ψάχος.

ΤΟ ΗΡΑΚΤΙΚΟΝ

Ἐν' Αιθήριας σήμερον τῇ 2η Φεβρουαρίου 1921 οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ «Ωδείου Ἐθνικῆς Μουσικῆς» κ. κ. Κ. Ψάχος, Σ. Βραχάμης, Μ. Παπαθανασόπουλος, Κ. Ι. Σφακιανάκης, Ε. Α. Πεζόπουλος καὶ ἡ Κυρία Εἴδα Σικελιανοῦ συνήλθομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κ. Ψάχου διποτανού μεταξὺ τὰς προτηγουμένας συνεδριάσεις ἔκτεινεισῶν ἔργασιων τῶν κ. κ. Κ. Ψάχου καὶ Βραχάμη περὶ τοῦ καθηδρισμοῦ τῶν διαστημάτων τῆς Βυζαντινῆς Εκκησιαστικῆς μουσικῆς.

Πρῶτον ὁ κ. Ψάχος συνοψίζων ὅσα κατὰ τὰς προτηγουμένας συνεδριάσεις ἀνέπτυξεν, ἔξεινης τὰς μαρκᾶς καὶ πολυχρονίας αὐτοῦ μελέτας καὶ τὰ πορίσματα περὶ τῶν διαστημάτων τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, ὡς ταῦτα σφέζονται διὰ τῆς φωνητικῆς παραδόσεως καὶ ἐπιχρατοῦν καθ' ἀπασαν τὴν Ανατολήν, συγχρόνως δὲ ἐπὶ τοῦ μονοχόρδου ὑπέδειξε λεπτομερῶς καὶ ἐπερ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Έταιρείας, ἡ
κ. Εὐα Ἀγγέλου Σικελιανοῦ Ἀμερικανίς, ἀλλ ὑπὲρ
πᾶσαν ἀλλην αἰσθηματικῶς Ἑλληνίς, ἔδωκε τρεῖς
διαλέξεις, τὴν πρώτην τὴν 10 Φεβρουαρίου, τὴν
δευτέραν τὴν 12 Ιδίου καὶ τὴν τρίτην τὴν 24 μὲ
θέματα «Ἡ αόδα εἰς τὴν Ἑλλάδα», «Πρότα-
σις ἐνός εὐργατικοῦ προβλήματος», «καὶ ἡ
«Ἑλληνικὴ μουσική». Καὶ κατὰ τὸ τρεῖς
διαλέξεις ἡ κ. Σικελιανοῦ ὑπῆρξεν ἀνταξία τῶν
προσδοκιῶν τοῦ πολλοῦ κοὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.
Ίδιως εἰς τὴν τελευταίαν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς μου-
σικῆς ὑπῆρξεν ἀνυπέρβλητος εἰς γνώσεις, ἐπιχειρη-
ματικοῦ καὶ πρὸ πάντων εἰς Ἑλληνικά αἰσθήματα.
Ἀλλ ἐκεῖνο, τὸ δοποῖον προεκάλεσε τὰς ἀκραίτητος
ἐπενφημίας καὶ τὰ συνεχῆ χειροκροτήματα τῶν ἀ-
κροατῶν ἥτο τὸ μάθημα, τὸ ἐποῖον ἔδωκεν εἰς τοὺς
δνόματι μόνον «Ἑλληνας διὰ τὴν ἔνολαις είναι ταν.

Όμολόγησε δὲ τῷ ὅντι ὃι θλίβεται παρακολουθοῦσα τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν, διότι προσπιθεῖσι διὰ παντὸς τοόπου ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῶν ἀριστονοργημάτων πάσης φύσεως καὶ τέγης Ἑλληνικῶν καιμηλίων. Τήν διάλεξην ταύτην τῆς κ. Σικελιανοῦ ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν διάλογον εἰς προσεχὲς ἡμέν τούτου.

NAOI PEKAAMIZOMENOI

Πρωτάκουστον καὶ δύως ἀληθέστατον. Ἡ φειλάμα
ἔρθαστε καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν Ιερῶν ναῶν, κατὰ πᾶ-

σαν πιθανότητα δφειλομένη και αὗτη εἰς τὴν λεγο-
μένην... ἔξελιξιν! Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν «Ἐ-
σπερινήν» τῆς 13 Μαρτίου και εἰς τὴν στήλην τῆς
κοσμικῆς κινήσεως ὅπου αἱ ἐσπερίδες, τὰ τέλη
και τὰ καποίς, διὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.
Καρύτιση διεκρίθησαν μελανειμονοῦσαι ὡς μαντόνα
τοῦ Μουρζῆλου κυρίαι και δεσποινίδες, ἀναφερόμεναι
ναι δνομαστί. Ἀγνοούμεν ποῖος ἔσχε τὴν πρωτο-
βουλίαν τοῦ τοιωτόν ἀνοσίου ρεκλαμαρίσματος.
Προκειμένου δημος περὶ τοῦ εἰσηγμένου ναοῦ δοτού-
πάντοτε ἔχει τὸ ρεκόδι εἰς πᾶσαν γεωτροιστικὴν τάσιν και
ἐκδήλωσιν, διότου δὲν ξενιζόμεθα, ἀπορούντες μά-
λιστα πῶς δὲν ἐτονίσθη πολαὶ εἶγον τὸ καλλίτερον
και ὥραιότερον ντεκολτέ.

ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

"Athenaeum"

Γενομένης ἐκλογῆς ἐκπλησιαστικοῦ συμβουλίου
ἐν τῷ ιερῷ ναῷ τοῦ Ἅγιου Παντελεήμονος Ἀχαιονῶν
ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Κ. Ψάχος, Λ. Ρούλιας ἐμπορος
καὶ Σ. Γκινοσάτης Ιατρός, τοῦ τετάρτου μὴ λαβόντος
τὴν ἀπόλυτον πλειονοψιγμάτων, ποὺς ἀνάδειξιν τοῦ δι-
ποίου θὰ ἔπινει ηρθῇ ἡ ἐκλογή. Τοῦ νέου ἐκπλ. συμ-
βουλίου πρώτη προσήκις ήτο ἡ κατάφρασις τῆς καντά-
δας, ήτις ἤκουετο κατά τὴν δευτέρην λειτουργίαν.
Ωσαύτως μία τῶν κεριωτέων ἐνεργειῶν των νέου
συμβουλίου θὰ είναι ἡ λατέργαροις τοῦ νέου μεγάλου
ναοῦ.

στατοφένως τὰς θέσεις καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν. Ὁ κ. Ψάχος ἐδήλωσεν, ὅτι κατὰ τὴν ἱημερεῖσαν ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς τὰς ἀναλογίας ταύτας καὶ τὰ διαστήματα τὰ οὗτα καθορισθέντα παρέλαβεν ὁ ἐκ τῶν τῆς ἐπιτροπῆς κ. Σ. Βραχάμης, διπος μελετήσῃ αὐτὰ καὶ διέ μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν καθορίσῃ τὴν μαθηματικὴν καὶ ἀκουστικὴν ἀνοίξεων αὐτῶν καὶ γίνη φανερόν, τίνας νόμους ἀκοίλουθει ἡ ἡμετέραι μοντεκή, καὶ τέλος διπος τὰ οὗταί καὶ μαθηματικῶς ἔχειριθμένα στεγεοποιηθῶσι διὰ τῆς κατασκευῆς εἰδικοῦ δργάνου, οὗτονος τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν κατάταξιν τοῦ κανόνος ὑπέδειξεν ὁ κ. Ψάχος. Ἐδήλωσε δὲ πρὸς τούτους ὁ κ. Ψάχος, δι τὸ διπος Βραχάμης είναι ὁ μόνος πρὸς δημετά τὸν θάνατον τοῦ μαίμνιστου τοῦ Γένους διδασκάλου Ἀνδρέου Σπιθάρη, τοῦ καθορίσαντος ἐνστημονικῶς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 1881 ἑτούς, ἔχει ἀπόλυτον ἔκτιμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην, διότι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μετά σποργῆς παρακοίλουθει καὶ γι-ώσκει τὸ ζήτημα, καὶ διότι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ 1912 τὴν μελέτην καὶ ἔρευναν τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος.

Ἐπειτα ὁ κ. Σ. Βοργιάμης ἀδήλωσεν, ὅτι παιδέλαβε πάντα τάντοιά φυ ἐκπαθέντακαὶ διόπτη-
ρον τὸ σύστημα τὸ πιθανοισμένον ὥπο τοῦ κ.
Τάχουν, μελετήσας δ' αὐτὸν μετ' ἐπιστάσεως αὐτὸν
ἴδιαν καὶ συνεργασθεῖς ἐπὶ μαχρὸν καὶ μετὰ
τοῦ κ. Τάχουν, οὖτινος τὴν σχετικὴν ἐργασίαν
ἀπὸ ἑταῖρη γνώσκει, ἐβεβαιώσεν ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ
μονοχόρδου θέσεις καὶ σχέσεις τῶν διαυγόδων
τούτων διαστημάτων εἰναι μαθηματικῆς ἀκρι-
βεῖς καὶ ὑπέργονται εἰς τὸ Πυθαγόρειον σύστη-
μα ὅπαρ κατὰ τὰς ἴσοδειχθείσας ὥπο τοῦ κ.
Τάχουν θέσεις ἀνακλούνθει οὐ μόνον ἡ ἐκαληγον-
στική, ἀλλὰ καὶ ἡ δημιούρης ἡμεῖν μανισκή καὶ

γενικῶς ἄπαισα ή Ἀνατολικὴ μονασική, ἡς εἶδος
κός τηνώστης τυγχάνει ὁ κ. Φάχος, δοτική ξέσκε-
χθη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀπεστά-
λη εἰς Ἀθήνας ὡς τέλαιος κάτοχος καὶ γνώ-
στης τῆς παραδόσεως, τῆς τε φωνητικῆς καὶ
γραπτῆς πρὸς διδασκαλίαν καὶ διάσωσιν τῆς
παραδόσεως ταύτης.

Τὰ λοιπά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἀκούσαντι
μετὰ μεγάλης χαρᾶς τὰς ἀνακοινώσεις τωντα
τῶν κ. κ. Ψάχου καὶ Βρυχάμη περὶ τῆς ἑπελ-
θούσης συμφωνίας τῆς παραδόσεως καὶ τῆς
μαθηματικῆς ἀκριβείας, ἀπεράσιουν τὴν σύν-
ταξιν τοῦ παρόντος πρακτικοῦ διπερὶ ὑπεγράψη
ὑπὸ πάντων διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὰ μέλη
Εἴδα Ἀγρίλου Σικελιανοῦ
Ἐμμ. Α. Πεζόπουλος Καθηγητής
Σ. Βραχάμης Καθηγ. τῶν Φυσ. ἐπιστημῶν
Μιχαὴλ Παπαθανασόπουλος Ἰατρὸς
Κ. Ι. Σφραγιανάκης Μοναχὸς
Κ. Α. Κύριος

EKKAHYLA

Εύχαριστος παραπερνάει, ότι ίδιμοις νέαι και προκατηγόρων πολλά τα πάλι συντελεῖσι εἰς τὰ δικαιουστικά πρόγραμμα δὲ διφορεῖς τῆς προκεγούσης αντίθετας τῶν παρὶ Ευαγγέλιος ὀρθόδοξων τοῦ Συναντήσατος. Κατηγορίσθη τόλιος ἐξ Ἰεραρχῶν καθηγητῶν. Θεολόγους καὶ λοιποὺς ἀπολέκτους γαλάνους, μεταξὺ ἑταῖρων τῷ προκάτασσεν τοῦ διοικητικού πανεπιμελεῖτος καὶ τῷ πατριαρχικού τῆς δικαιουστικῆς ἀντίθετοις. τοῦ διοικητοῦ γνωγῆς εἶναι δὲ πολλὸς καθηγητὴς τοῦ Πατριαρχείου κ. Χ. Ανθερούπολος. Η σύμβασης τοῦ πατριαρχείου τούτου θὰ διατυπώθη τῷ γέρετοι Ιωνὶς βίβλῳ τοῦ ἀνόγκηστον καὶ τῷ τοῦ διοικητοῦ ἀποδοτεῖσθαι τῆς δικαιουστικῆς Λαῆς δικαὶος τῆς θεότητος τοῦ Εὐαγγελίου· ασπάσιον. Ήδη τὸ πρώτον, πρὸς δὲ διενεκτὸν ἀποβλάσται ὅμη τριπλασίας ἡ διαπολιτική εἰς τῷ Ευαγγελίῳ αποτελεσμάτων καὶ μετατίτλων τομούσιας θεοῦ δὲ τοῦ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τό ζήτημα τὸ ποικιλόθεν ἐν τῇ ἀποστολᾳ, ἣν τοι-
γέχειν οἱ ἑπτὰ Συνοδοὶς ἀργαρεῖς τῆς Ἐπικοίνων· Ιε-
ρουσαλήμιαν, καθ' ἃς ἔζημεν δοκιμεῖς πλησιαροῦταις
ἴστημι δραστικῶς, γάρ τις εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ἀγγλί-
ῆς Κυβερνήσεως· Ἀπὸ ποικιλῆς σύντομῆς ἡνὶ εθ-
εῖας ἐν Διονίσῳ λατρεύει, ἡς πρόεδρος διαφίσιον
διαρρήματος τοῦ Δικαιοστρίου Κεντάκης, μήτη δὲ
δέος ἔχει· Ἀγγλει, οἱ δογματικοὶ τῶν Πατριαρ-
χείων καὶ δέος ἀποκαλεῖ τῆς ἐκείνων Κοινότητος τὸν
Ἀραβορώναν. Εἰτε τὴν ἐπιφορτήν ταῦτην ἐκδήλωται
ἀντιρροστητή καὶ ἡ ἀνίδειος; ποὺς τὸν Πατριαρχεῖον
μερίς, διὸ τοῦτο, ἤγριθε· ἡ διασταύρωση ἀντιρροστητον· Η
ἐπιφορτή συνεδεῖσθαι ἐπὶ μακρῷ δεῖξε τὸ διατρι-
λοῦν τὸν Πατριάρχην Τάφον ζήτημα εἰς θέσην εἰς λα-
τρεύειν (διακριτικὸν διη.), καὶ εἰς αἰνιγματιν· Φασί
τον λατρεύειν ἑξεδόθη ἢδη ἡ ἀπόβροτος εὐθῆς, δι'
ἡς, ἀπορρεπτομένων τῶν εἰημάτων τῶν ἐπὶ λατρα-
τησάντων Συνοδιῶν, ἀναγνωρίζεται κατανοεῖς Πατριάρ-
χης Αρμανὸς δὲ Λ'. Ἐπὶ τῷ εἰσενομακοῦ ζητήματος, ἐ-
ξοκοκούσθεν ἐν ἡ μελέτη τῆς Ἐπιφορτῆς. Αἱ ὑπόρεια, δὲ,
ἀμφιβολία, διὰ τοῦτο ἡ εὐθῆς τῆς ἐπιφορτῆς· Εἰπετεῖν· οὐδὲ
εἶναι ἡ πολέμωση, λαμβανομένην ἥτις ὅμη τοι καὶ ἡ
Ἐλληνικὴ Κυβερνήσεως αἰδόλων· οὐδὲ ἀπεργήσην τοι πολέμειν
τὸ πολέμον τὸν Πατριάρχην ταῦτα εἰπεῖς·

K. A. TAKORI

“Η Περιπλανητική
της Βοστονίας Μουσείος”

卷之二

Τοπορική και τεχνική έπανεύσησης; τέλος αρμόδια-
γραφίας της; Βοζαράνης Μουσείος; ίδια τών πρώτων
χρονικών χρόνων μέγος τών καθηγητών.

Ματά είκοσι πρών τρεχρύμψαν λεπτογραφίαν πι-
νάκων ή ρουτινών γραφέων έλαν την αίσθηση, ή ε-
κόπων την δυσποστείσαν ψωνισμοδασκάλην, κίτ-

Ταράτσα Βούργαρης 13.
Παλαιότερη ήταν το Εργαστήριο της «Νίκης Φιλομάρτυρος» και ήταν το Βούργαρελης Γ. Βασιλείου της Καθηγητής Δημήτρη.